

KURZ TVŮRČÍHO PSANÍ

KALENDÁŘ POVÍDEK

Kateřina Viková

AEROŠKOLA 2019

ROK 2020

LEDEN

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31														

KATEŘINA VIKOVÁ Nezdravý Nihilista

Nemocný Norbert není nadšený. Netrpí nechutnou nemocí. Není nějaký nemohoucí narkoman. Nefetuje, nepije, nakažený není. Nic neví.

Neurolog Nováček nastupuje na noční. Někdy není naladěný.

„Neležíte natažený!“

„No?“ nechápe nemocný.

„Nebudete naslouchat?“

„Nač?“ nahlíží na něj Norbert našťvaně.

„Někomu naordinujeme nápravu návyků...“

„No ne!“ nesouhlasí Norbert.

„Nehýbat! Nesmíte negovat nutné neordinované normy! Na notesu napsáno: Nesmírně nebezpečný nález na nadledvině! Napájet nitrožilně. Nejíst, nepít, nemočit, nekouřit, nesmíte nic nosit,“ nakazuje neústupně Nováček.

Nepříjemná nedělní novina.

„Nemůžu nivu?“

„Ne!“

„Nebo nevinného nanuka?“

„Neblázněte!“

„Nesnesitelná nemohoucnost. Není nesmírná nuda nesmět nic?“

„Nebud'te negativní!“

„Naložte nemocného na nosítka,“ nařídí Nováček nápomocným nováčkům.

„Nechci na nosítka.“

„Nebud'te neklidný.“

„Nejsem. Nemáte náhodou neurol?“

„Není nutný, nejste nezkontrolovatelný nebo neurotický.“

Nemocný normativním nařízením nevěří. Nechce nechat neschopné na něm něco napravovat. Nemají na něj nárok.

„Nemám na nádor nervy!“

„Napište našemu nemocničnímu notáři!“

ÚNOR

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	

KATEŘINA VIKOVÁ

On

Oblečená v černé a výrazně nalíčená, jako by vyšla z encyklopedie gothiků, kráčí sebevědomě prostředkem silnice. Dneska protancuje celou noc v jejich klubu, pomyslí si, prochází přes pancéřované dveře a po schodech sestupuje do podzemního prostoru, spíše bunkru nebo jeskyně, vzduch těžkne a všudypřítomný kouř odráží červené světlo.

Uslyší tiché povědomé brnkání na ukulele, má pocit, že ho zahlédla a rozběhne se.

Tmavá chodba ji vede k zavřeným dveřím, nepoznává je, sem ji nikdy nevzal, opatrně vstupuje do vedlejší místnosti, ve které lidé sedí v kruhu na zemi, posílají si flašku a vypadají, že se dobře baví.

Usedá mezi ně, nechává se kolébat rytmem hudby, v hlavě jí proudí vzpomínky na Alexe, jak krásně hrál a ptá se lidí kolem: „Neviděl jsi Alexe? Nebyl tady Alex?“ ale odpovědí jí je jen výbuch smíchu a sprška slin, která ji přistane na obličeji.

Potahuje si z kolujícího jointu, vůbec netuší, jak dlouho už tu na něj čeká, cítí ruku na svém koleni, srdce se jí rozbuší, uvědomí si, že nemá punčochy, ruka se přesunula na stehno, ale je zpocená a není jeho.

Dech se jí zrychluje, myšlenky jí létají jako splašené koně, obrazy z té noci se jí míhají před očima – jak tancují blízko sebe, jak se jejich těla dotýkají, reflektory střídají barvy, nedokáže to zastavit, barvy se mění stále rychleji.

Měla by jít pryč, vypadnout odsud, utéct za ním, ale proto je přece tady; cítí se, jako by se jí někdo vrtal v hlavě šroubem, slyší křik a vidí sama sebe, jak leží na černé hladině jezera.

Někdo je za ní, pronásleduje ji, snaží se plavat, ale nemůže se pohnout z místa, otočí se a vidí jenom masku s ďábelskýma očima, ze kterých vystupuje rudý kouř, tentýž červený oblak ji vychází z úst, dusí se jím, prudce se rozkašle a začne plivat malé hady, kteří zase rychle mizí pod vodní hladinou.

Najednou všechno ustoupí, už se nebojí, netouží po něm, necítí vůbec nic, jako by se vznášela v prázdnu a hlavu má plnou lehoučké bílé vaty.

BŘEZEN

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31														

KATEŘINA VIKOVÁ Prototyp dobrého přítele

„Cením slazení těch barev!“

„Děláme design pro každého!“

„Pro mě ne,“ vyplivl sarkasticky, „Nešli by ty oči vyměnit za modré? Tyhle mě děsí. Potřebuju někoho, s kým se budu cítit dobře.“

„Bohužel, tyto prototypy jsou neměnné, nelze je upravovat.“

„Tak v tom případě mi nepomůžete, na shledanou,“ prohlásil a odešel z obchodu prodávající robotické humanoidy. Zidealizoval si představu o lidském pokroku, přestože nikdo nedokázal naplnit jeho představu.

Už dlouho hledal společníka, který by mu byl oporou a poradcem při jeho náročné inženýrské práci, ale neměl mnoho volného času na seznamování. Ve svém malém bytečku v luxusním mrakodrapu Atharaxia se cítil osamělý.

„Kontaktuj Waltra z fakulty“ nařídil svému handsfree.

„Slyšíme se? Byl byste schopný vytvořit pro mne personalizovaného bipoda? Potřebuji, aby byl naprogramovaný na mé IQ, s největší pravděpodobností bude nutné použít bionický čip s rozšířenou databází pro kvantovou me-„

Handsfree mu vypadlo z ucha, když se srazil s osobou na elektrickém vznášedle.

„Pardon, já já...“ vykoktal překvapeně.

Žena s modrými vlasy se na něj podívala svými velkýma, taktéž modrýma očima: „To já se omlouvám, zkoušela jsem prototyp nového vznášedla, a ještě to nemám úplně pod kontrolou.“

Po chvíli ticha se mu podařilo říct jen: „Cením slazení těch barev.“

„Děkuji vám, to jsou moje přírodní.“ odpověděla se zářivým úsměvem a začala se chystat k odchodu.

„Počkat, vy jste člověk?“

DUBEN

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30

KATEŘINA VIKOVÁ Jebat systém

Daniel se upřeně koukal na obě ženy, lehce oděné ženy a ony mu vůbec nevěnovaly pozornost.

Ještě jednou zkontroloval ulici. V centru bylo dnes obzvláště rušno.

Nechápal to. Ondra říkal, že tady mu určitě nějaká dá.

Přitom nebyl odpudivý. Přitažlivý asi taky ne, prostě normální dvacetiletý panic.

Opět si důkladně ženy prohlédl. Musely to být ony. Úplně zářily duhovými barvami, oproti ostatním dívkám, které chodily převážně v bílé. Vdané ženy nosily samozřejmě jen modrou.

Nadechl se a vykročil směrem k nim.

„Zdravím, měl bych zájem...“

Podívaly se na něj pak na sebe, vyprskly v hlasitý smích a vášnivě se políbily.

KVĚTEN

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31														

KATEŘINA VIKOVÁ Národ Šondugenů a jejich rituály

V horských jeskyních na území dnešního Kazachstánu žilo od 5. do 13. století několik desítek šondugenských kmenů, přesto jsou v dnešní historiografii často opomíjeni.

Podle výzkumů šroubovice jejich DNA se z etnického hlediska jedná o indoevropský národ příbuzný kočovným Avarům. Od nich pravděpodobně převzali boha koně – symbol síly, vítězství a hojnosti, i když jako jediný středoasijský národ koně neužívali.

Šondugenové byli kulturně bohatý a zbožný národ, věřili, že úspěšnost v lovu jim zajistí masky podobné loveným zvířatům, proto se jim přezdívá národ masek. Při lovu ve vysokém stepním porostu užívali typické pletené punčochy, které navlíkali na lýtka, aby se ochránili před hadím uštknutím.

Podle archeologických nálezů z tamní oblasti, pro obřadní hudbu při rituálech užívali Šondugenové ukulele, zjednodušenou verzi kytary, kterou vynalezli.

V čínské encyklopedii z období dynastie Sung byly zaznamenány postupy šondugenských modlitebních a obětních rituálů. Například pro uctění boha zdraví, Aganda, museli obětovat středně velké zvíře, nechat z něj vytéct veškerou krev do speciálních nádob; touto ozdravnou sprchou musel projít každý člen kmene. Při slavnostním procházení proudem krve opakovali modlitbu „Váta“ (v sanskrtu rovnováha) a tomu, kdo nestihl projít, než se tok krve zastavil, hrozilo vážné onemocnění.

Pokud příslušník kmene onemocněl nebo byl zraněn, byl uložen na lóže, kde mu byly zpívány písně za doprovodu tradičního nástroje a byly mu podávány vývary z léčivých bylin ve speciálních nádobách či flaškách, ale léčitelství um národ Šondugenů nezachránil před vpádem Mongolů, kteří tento mírumilovný národ jednou pro vždy vyhladili z mapy světa.

ČERVEN

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30

KATEŘINA VIKOVÁ Kuchta Vasil

Vasil se houpal na jediné židli v kuchyňce, v rádiu řvala nějaká odrhovačka a on si bubnoval do rytmu a popíjel pivo.

Ještě že jeho spolubydlící úplně vytuhnul, aspoň zbyde víc guláše pro něj, pomyslel si a otočil hlavu, aby se podíval, jak velký hrnec olizují plameny.

Naštvaně zalomcoval dvířkami dřezu, které nejdou otevřít; nic jiného ho v tu chvíli nezajímalo.

Prásknul dvířkami skřínky a jakmile se otočil, uviděl, jak z napůl odkrytého hrnce s gulášem stoupá obrovské množství páry.

Udělal rychlé dva kroky k hrnci, ale to už guláš tryskal z hrnce ven přímo do nákupního vozíku stojícího vedle sporáku, odkud jeho zdánlivě nekonečné množství dírami vytékalo ven na linoleovou podlahu kuchyňky.

ČERVENEC

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31														

KATEŘINA VIKOVÁ Ostrovní vězeň

Zatlouká poslední prkno. Slyší kroky. Rychle ji zakryje ulámanými větvemi.

Počká až projde kolem.

Vydává se na cestu. Táhne provizorní plavidlo za sebou a jeho staré tělo se s námahou prodírá bujnou vegetací. Těžce oddechuje, olízne si pot, který mu stéká po tváři.

Znehybní – zase ona. Vždy ji pozná podle klapání podpatků.

Snaží se táhnout tišeji a opatrně se vyhýbá všem nástrahám.

Vtáhne bárku do vody. Kachny a volavky hlasitě protestují.

Nasedá a začíná veslovat.

Jakmile je v bezpečné vzdálenosti, zavírá oči a vychutnává si zvuky svobody.

SRPEN

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31														

KATEŘINA VIKOVÁ Únik

Vší silou bouchám do skla staré fiatky a hystericky křičím o pomoc.
Můj únosce je v bezvědomí a vidím, jak jeho nohy začínají olizovat plameny.
Zběsile točím klíčkou, snažím se otevřít okénko, ale zdá se, že je zaseklé.
Najednou něco v mechanismu povolí a já se okamžitě sápu ven, spolu s ohromným množstvím kouře, který se nahromadil v malém prostoru auta.
Jsem půlkou těla venku, lezu do nákupního košíku, do kterého jsme narazili, a co nejrychleji pádluji pryč zdánlivě nekončícím obilným polem.

ZÁŘÍ

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30

KATEŘINA VIKOVÁ

Nejhorší i nejlepší týden Mauricia Hoblinky

Mauricius Hoblinka pracoval ve své řezbářské dílně na náročné zakázce – dřevěné soše boha Apollóna v životní velikosti.

Zrovna opracovával chloubu antického ideálu krásy, když, snad kvůli frustraci z nedávného rozchodu, uřízl celý jeho úd a s ním i kus svého prstu.

Hlasitě vykřikl svým vysoko položeným hlasem a okamžitě upadl do mdlob.

Naštěstí se nahluchlé sousedce podařilo zavolat sanitku, Mauricius se probudil až na nemocničním lůžku a zafačovaný prst, nebo to, co z něj zbylo, ho vůbec nebolel.

Z ostrého světla vystoupil tmavovlasý anděl s laskavým úsměvem.

„Pane Hoblinko,“ řekl konejšivým hlasem „jsem váš ošetřující lékař, utrpěl jste šok, jak se cítíte?“

„Já, já si toho moc nepamatuju, co se stalo?“ rozkoktal se rozrušený Mauricius, nervózní z přítomnosti doktora.

Doktor ho chytnul za zdravou ruku: „Bohužel vám musím oznámit, že jste přišel o prst.“

Mauricius sebou praštil do postele a hlasitě se rozvzlykal: „Přijdu o práci, nikoho si nenajdu, vždyť kdo by mě chtěl s devíti prsty?“

Mauricius dostal pohyblivou protézu, se kterou mohl pokračovat ve svém milovaném povolání a doktorovi daroval sochu boha umění a zdraví, kterou umístili v jejich společném bytě, aby ochraňoval jejich vztah a vnášel do něj harmonii.

ŘÍJEN

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31														

KATEŘINA VIKOVÁ Jinak neusnu

Zívám počtvrté v posledních pěti minutách.

„Káťo, jdeš už spát?“

Popřeju dobrou noc, zavírám dveře pokoje. Lehnu si na pravý bok. Vystřídám ho za levý. Vstanu, vytáhnu cigaretu z krabičky a sednu si na balkón. Ze svého hnízda pozoruji noční oblohu.

Dokouřím a do postele si lehám na pravý bok.

LISTOPAD

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30

KATEŘINA VIKOVÁ V bublině – sama mezi lidmi

Už jsem tě tady viděl. V zapadlém podniku v centru s tlumeným žlutým světlem, který je něčím mezi kavárnou a hospodou. Přišla jsi sama. Aniž bys odtrhla oči od knihy, odložila sis dlouhý kabát a sedla sis k vyvýšenému stolu naproti mně.

Čteš knihu a vůbec nevnímáš okolí a já tě tak mohu bezpečně pozorovat.

Na ukazováčku pravé ruky máš velký prsten, kterým otáčíš vždycky, když se soustředíš. Přestaneš, sundáš ho, položíš na stůl a začneš si odlupovat kůžičku na nehtech.

Někdy se sem chodíš učit s kamarádkami, ale to si hlasitě povídáte a moc se toho nenaučíš.

Odlupování nehtové kůžičky vystřídáš za žmoulání následujícího listu v knize.

K tvému stolu přijde servírka a ty poprvé od svého příchodu zvedneš pohled od knihy, aby sis objednala. Očima přejeđeš místnost, zkontroluješ prostředí. Na to, že se schyluje k večeru tu je celkem prázdné.

Shrbíš se a ponoříš zpět do knihy a hranou palce si přejíždíš po rtech.

Začneš poklepávat nohou. Rozsvítíš mobil. Koukneš se ke dveřím. Jsi nervózní. Čekáš na někoho?

Zaklapneš knihu. Upiješ nápoje a začneš něco lovit v kabátu. S cvikem ubalíš tenkou cigaretu, oblékneš si kabát a vyjdeš do šera.

Zvonek na dveřích se rozhoupe, vracíš se. Už se zvedám, že tě konečně půjdu oslovit, ale vešla jsi s jiným mužem. Ten ti ale neřekne to, co jsem ti chtěl říct já.

PROSINEC

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31														

KATEŘINA VIKOVÁ Vik(thor)

Než Viktor, vysílený a vyhladovělý, dorazil do vikingské osady, kráčel nespočet dní cestou na sever a šířil křesťanskou víru. Vikingové ho přijali a dobře se o něj postarali. Postupně nabral sílu a přijal jejich zvyky, ale oni jeho učení odmítali.

Protože se blížilo dlouhé zimní období a vikingská osada nutně potřebovala doplnit zásoby, vydala se malá skupina mužů plnit nedaleké dánské pobřeží. Viktora vzali se sebou.

„Kdo z vás říkal, že bouřka nebude?“ řekl Magnus s hlavou zvednutou k šedivému nebi.

„Příště věřte mému instinktu!“ burácel na všechny kapitán Trevorson.

„Hele, co je to támhle?“

Vikingové mžourali do mlhy. Dešťové kapky jim bubnovali do tváří a dlouhé vlasy vláli za jejich hlavami v splených provazcích.

„Lod' na obzoru!“

„A ne jedna...“

„Vždyť to jsou Sasové!“

„Vpravo vbóók! Otočte loď!“ ozval se výrazný hlas kapitána.

Posádka se vrhla k plachtám a lanům, jen Viktor stál u stožáru, přidržoval se lana a upřeně sledoval blížící se loď.

„Kapitáne, neujíždějme jim! Když je obkroužíme zprava, tím mrakem mlhy, vpadneme jim přímo do boku.“

Když se drakkar kryt mlhou přiblížil k nepřátelským lodím na dostřel šípu, ozvala se ohromná rána a všechny oslepil záblesk žlutozeleného světla.

Mlha se rozestoupila a vyjevil se jim obraz potápějící se velitelské lodi. Zbýlé dvě lodě, oslabené ztrátou rozkazů, se jim podařilo porazit s minimálními ztrátami.

Viktor se stal právoplatným Vikingem a přijal jejich náboženství.

„Vik-tor! Vik-tor!“ skandovala posádka lodi, načež blesk udeřil přímo do stožáru vikingské lodi.

Viktor s Vikingy zůstal, jeho jméno ale zkrátili na Vik, protože, ač se stal vítězem, nikdo nesmí pokoušet boha hromu a blesků, Thora.